

næstældste 400 Kr. Disse Embeder svare ganske godt til de Krav, som afdøde Herman Wessel i sin Tid stillede til Kongen om et Embede, hvor der var lidt at bestille og meget at fortjene.

Disse Amtsforvaltere have altsaa saa store Beløb til Disposition til Kontorhold, Ansættelse af Personale osv., at deres Arbejde sikkert ikke er særlig opslidende, medens i alt Fald en Del af dem for Tiden har en meget stor Løn. Da nu Venstre altid har hævdet, at der skulde være en Grænse for de høje Embedslønninger, vil jeg spørge, om den højtærede Minister ikke synes, at Grænsen for flere af disse Embeders Vedkommende er naaet, og om den ikke er overskreden. Jeg finder, at disse Lønninger overskride langt, hvad der kan være passende for en saadan Embedsmand. Det er egentlig næsten uanstændigt, at Rigsdagen nu skal være nødsaget til at give forøget Kontorholdsgodtgørelse til de her nævnte Embedsmænd. De faa deres Indtægter fra dem, der henvende sig paa deres Kontor, og for Amtsforvalteren i Københavns Amt andrage disse Indtægter omtrent 15,000 Kr. aarlig. Disse store Indtægter, der flyde af Statens Forretninger, inkasserer han for sit eget Vedkommende, og til denne private Forretnings Udførelse ydes der ham Kontorhold fra Statens Side paa 5,300 Kr. foruden det Bidrag, som foreslaas her i Lovforslaget. Jeg synes, som sagt, at denne Lønningsmaade er ganske forældet, og jeg synes ogsaa, at den i nogen Grad kan virke demoraliserende paa vedkommende Embedsmand. Jeg mener, at Folk bør saa vidt muligt yde, hvad de skulle, direkte til Statskassen, og de bør ikke yde de forskellige Afgifter saaledes, at de gaa i den paagældende Embedsmands private Lomme.

Man kunde have ventet, at Venstres Minister, altsaa den højtærede Finansminister, der dog tidligere har slaaet mangt et bravt Slag mod saadan gammel Slendrian, saadanne alt for høje Embedsmandslønninger, nu vilde have benyttet Lejligheden til at omsætte sine Ord i Gerning, men han har i det foreliggende Lovforslag kun drevet det til en lille uskyldig Reform, nemlig den, at Statskassen fremtidig skal overtage Salget af Skattekvitteringsbøger. Dette Salg er taget fra Fuldmægtigene, altsaa fra Kontorfolkene paa de paagældende Steder. De faa en Godtgørelse for at afstaa den Ret, de hidtil have haft, og det er en ganske uskyldig Reform. Man tager denne Indtægt fra Kontorfolkene, medens man derimod lader selve Embeds-

manden beholde de ualmindelig store Indtægter, han har. Det er i Virkeligheden at afsi Myggen og sluge Elefanten. Jeg vil gerne henstille denne Sag til den højtærede Ministers Overvejelse. Jeg mener, at Formaalet burde være, at Amtsforvalterne blive satte paa fast Løn, saa at alle Indtægterne gik ind i Statskassen. Der-ved vilde man faa et ganske bestemt og klart Skøn over, hvorledes Indtægterne ere ved disse Embeder.

Der er saa meget mere Grund til at paatale dette, som det høje Ting for nylig har vakt en vis Opmærksomhed ved at forkaste en Dagløn paa 1½ Kr. for arbejdende Kvinder ved et af vore Hospitaller. Man har ogsaa ved forskellige andre Lejligheder stillet sig højest karrig overfor saadanne beskedne Lønkrav fra underordnede Funktionærer. Men her lader man Amtsforvalterne med Løn af 14—15,000 Kr. om Aaret gaa roligt igennem, det Forhold lader man gaa i den gamle Skure. Princippet: den ene Arbejdet, den anden Lønnen! er et daarligt Princip, som vi maa se at komme bort fra i Statens Husholdning. Jeg vil altsaa henvende saavel Udvalgets som Finansministerens Opmærksomhed paa denne Sag.

Poul Christensen: Der er en enkelt Bestemmelse, som ogsaa blev omtalt af den sidste ærede Taler, der giver mig Anledning til enkelte Bemærkninger. Det er Bestemmelsen i § 3, sidste Punktum. Der hedder det: „For Ulejligheden med Forhandlingen og Udleveringen af Skattekvitteringsbøgerne, disses Autorisation m. v. tillægges der vedkommende Funktionær et Vederlag, hvis Størrelse bestemmes af Finansministeren.“ Jeg finder, at det er en meget elastisk Bestemmelse, man her vil indsætte, om at yde ret betydelige Beløb af Statskassen til Erstatning for dette Arbejde, som vel i og for sig intet Arbejde har været. Jeg finder det mærkeligt, at man ikke bestemmer det ved selve Lovforslaget, men fuldstændig overlader det til den højtærede Finansministers For-godtbefindende. Jeg finder ikke, at dette er ganske i sin Orden, naar man staa-ved en Revision af denne Lov. Jeg kan ikke tro, at det Arbejde, der omhandles i Slutningen af § 3, er noget Arbejde af nogen som helst Betydning. Jeg tror, at hvis man skulde yde et Vederlag af 12,000 Kr. for et lignende Arbejde under andre Forhold, vilde man komme overordentlig højt op. For øvrigt antager jeg, at det ikke er et Arbejde, som de paagældende